

българско издание при Bosworth — Leipzig; „Детски мелодии, танци и пѣсни“ отъ източна Европа — пригодени за практическа употреба — издава „Zentral-Institut für Erziehung und Unterricht“, Berlin. Въ трудовете си върху българската народна музика П., отначало признава полуудълженото време, а въ по-сетнешните го отрича.

Панофка, Хайнрихъ — Panofka, Heinrich — виолонистъ и отличенъ учителъ по пѣние, род. 3 окт. 1807 въ Бреслау, умр. 18 ноем. 1887 въ Флоренция, училъ отначало право и следъ това се посвещава всецѣло на музиката, като учи въ Виена при Майзедеръ цигулка и при Хофманъ теория. Въ Парижъ, кждето отива 1835, се явява като цигуларъ, и се отдава на изучаване пѣние, следъ което основаватъ, заедно съ Бордони, една Академия за пѣние. Нѣколко години прекарва въ Лондонъ, като много търсенъ учителъ по пѣние. 1852 се връща въ Парижъ, после отива въ Флоренция, дето умира. Плодъ на дългогодишната му практика върху методитѣ на обучението по пѣние сж следните му трудове: „Учитель по принципно пѣние“, „Гласове и пѣвци“ (1889), „Изкуството за пѣние“, „Прогресивни вокализи“, „Вокална азбука“, „Нови упражнения“ ор. 88, „12 вокализи за басъ“, „12 артистически вокализи“, „12 вокализи за контра-алтъ“, „Почивка и учение“. Освенъ това, компониралъ: нѣколко дуо-концерти за цигулка и пиано, една цигулкова соната, ронда, фантазии и др. — за цигулка.

Пансронъ, Огюстъ Матийо — Pansegon, August Mathieu — гласовъ педагогъ и композиторъ, род. 26 апр. 1796 въ Парижъ, умр. 29 юлий 1859 въ Парижъ, ученикъ на консерваторията и, като получава Римската премия, отива въ Италия да учи теория при Матен въ Болоня, а сждо и пѣние; следъ връщането си въ Парижъ, известно време е аккомпанаторъ въ Комичната опера, а отъ 1826 — професоръ по солфежъ въ консерваторията. Писаль: „Музикално А Б В“, нѣколко тетради солфеджи за разни гласове, и такива за цигуларя и пианиста, вокализи за два гласа и за 2—4 концертни гласа, специални етюди за висшето артистично

пѣние, както и единъ „Учебникъ по практическа хармония и модулация“. Композициитѣ му се състоятъ отъ меси, химни, псалми и моетети.

Панталонъ, или панталеонъ — 1) е единъ видъ цембало, изнаменено отъ Панталеонъ Хебенштейтъ, предизвикало построяването на пианото съ чукчета отгоре, което и го изважда изъ употребя; 2) втората фигура на кадрила (гл. т.).

Пантомима — театрално представление безъ говоръ, чието съдържание се изтъква чрезъ движението на тѣлото и мимика, придружени съ музика.

Панчевъ, Симеонъ — кларинетистъ, род. 26 юли 1898 въ София, кждето свършва гимназия, училъ пиано въ Държавното музикално училище (сега Музикална академия), ученикъ на: Хайнекъ (кларинетъ), Квездорфъ (хармония), Йох. Меркелъ (контрапунктъ, канонъ и фуга), М. Хохнофлеръ (четене партитури и диригентски упражнения) въ Лайпцигската консерватория, която свършва съ изпитъ като солистъ (Solistenprüfung). Сега е първи кларинетистъ въ Народната опера и частенъ преподавателъ въ Музикалната академия въ София. П. е първиятъ български, напълно школуванъ-кларинетистъ и образованъ музикантъ духачъ. Напоследъкъ той написа една „Фантазия“ за голѣмъ оркестъръ.

Папандопуло, Борисъ — хърватски композиторъ и диригентъ, род. 1902 въ Загребъ, училъ музика тамъ, пиано при Станчичъ, а композиция и диригентство въ Виенската музикална академия при Марксъ, писалъ хорови и клавирни композиции подъ руско влияние (Стравински).

Парадоксозъ, гр. — сж наричали старитѣ гърци победителитѣ, пѣвци и инструменталисти, при Олимпийскитѣ игри.

Паралелни — квинти и октави се наричатъ въ хармонията, когато два гласа отъ два последователни акорда се движатъ по една посока или интервалъ, въ чиста октава или чиста квинта. Основанието за забраната на П-тѣ октави и квинти е, че чрезъ тѣхъ се отслабва самостоятелността на гласоветѣ.